

PRÍBEHY OPATROVATEĽIEK JANKY, DANKY A ICH BABKY

STANISLAW
STRATCHIACK

STANISLAW
STRATCHIACK-AUTOR 01/2020
VŠETKY PRÁVA VYHRADENÉ.

VENOVANÉ VŠETKÝM

OPATROVATEĽKÁM,

OPATROVATEĽOM,

PRACOVNÍKOM V

ZDRAVOTNÍCTVE

A VŠETKÝM TÝM, KTORÍ

PRACUJÚ V ZAHRANIČÍ MIMO

SVOJEJ DOMOVINY.

ŠPECIÁLNE POĎAKOVANIE PATRÍ

BRATRANCOVI DODOVI ZA CENNÉ

ODBORNÉ INFORMÁCIE A MOJEJ

VIERKE, VĎAKA KTOREJ TÁTO

KNIŽKA VZNIKLA.

KAPITOLA 1

Bolo to už dávno, teraz mi ťahá k 60ke.

Volám sa Danka, striedačka je Janka,

opatrujem v Rakúsku už 12 rokov, Janka 8.

Som šťastná, že robím takúto prácu, je to skvelé. Som už 10 rokov rozvedená, občas veľa fajčím (väčšinou elemky, malbáče si nemôžem dovoliť). Najviac ma ťahá fajčiť, keď nerozumiem celkom, čo mi to vlastne tí Rakúšania chcú povedať (no úplne sú, viete čo.. ja som v pohode, a oni sa nechcú učiť slovenčinu).

Bola som si pred 13timi rokmi istá miestom vedúcej, ale v jeden deň prišiel vedúci všetkých vedúcich, a bolo po mojej istote. Hlásila som sa inde na miesto vedúcej, ale vraj či ovládam taký a hentaký program, či mám také a onaké vzdelanie.. No a nakoniec ma neprijali. Skúšala som vo fabrike, ale predstavte si-čím rýchlejšie som robila, tým viac mi tímlíder hovoril, aby to bolo rýchlejšie a po mesiaci mi asi závidel moju rýchlosť, tak som dostala výpoveď.

Môjho muža medzičasom prepustili z práce. Čo spraviť, pomyslela som si. Prihlásila som sa na nemčinu pre opatrovatel'ky, tam som sa naučila pár

desiatok slov, a urobila som si kurz opatrovania. Prvý krát ma viezli do Tirolska. Taxi ma vysadil pred nádherným vyrezávaným obrovským domom priamo pod Tirolskými, nádherne sa týčiacimi, Alpami. Taxi odišiel a ja som vstúpila do veľkej haly plnej trofejí rôznych zvierat. Privítala ma polochromá žena v strednom veku o barle, hovorila, niečo „Meine Mutti ist krank“. 95% som aj tak nerozumela. Čudne sa na mňa usmievala. Nechala mi na lístku napísaný režim dňa. Ten som si za pomoci slovníka preložila. Začala som si plniť svoje pracovné povinnosti. Ale mala som zo všetkého zlý pocit, lebo raz darmo: kto chce s vlkmi žiť, musí s nimi vyť. Iné by to bolo s plynulou nemčinou... Tak na úvod toľko o mne. Volám sa Danka, mám 59 rokov, moja striedačka je Janka, a budem Vám rozprávať, čo som zažila počas opatrovatel'stva v Rakúsku.

KAPITOLA 2

Dovoľte mi predstaviť sa. Volám sa Janka, moja striedačka je Danka, a opatrujem v Rakúsku už 8 rokov. Mám 48 rokov. Bolo to veľmi dávno, zamilovala som sa do jedného taxikára, a v jeden večer sa to stalo. Ostala som tehotná, on bol zpočiatku dosť nadšený. Pôrod prebehol v poriadku, dcéra sa narodila zdravá. Avšak mesiac na to sa stala tragédia. Môj nastávajúci manžel (aspoň tak mi to tvrdil, že ním bude) sa zabil pri autonehode s našim maličkým v aute. Preplakala som niekoľko nocí. Zúfalá situácia ženy, ktorej bolesť a smútok sa len ťažko dá pochopiť. Po pár mesiacoch, akoby to všetko utrpenie nestačilo, mi moja jediná sestra ochorela veľmi vážne. Liečba bola veľmi nákladná, ruinovala ju, aj moju ovdovenú matku. Ja som sa snažila pomôcť, koľko mi to len situácia umožňovala. Pracovala som dovtedy v mestskej knižnici a aj keď ma práca v knižnici ako absolventku filozofickej fakulty veľmi bavila, plat bol dosť biedny vzhľadom na zvýšené životné náklady a pomoc mojej sestry. V jeden deň ma prišla pozrieť do knižnice bývalá spolužiačka, vraj opatruje v Rakúsku, a už si začali

rekonštruovať s manželom aj dom a kadečo si zadovážili. A že ešte

prišla aj navyše k peniazom od zomierajúceho starčeka, ktorý nemal nikoho, a daroval jej zo svojich celoživotných úspor.

Pravdupovediac ma to v tú chvíľu našťvalo vnútorne, že ja pracujem a pomaly nemám za čo žiť, nemám za čo pomôcť mojej chorej sestre, že prečo by som si nezarobila aj ja viac. Nemčinu som vedela takmer plynule, nakoľko som z nej aj maturovala.

Kontaktovala som agentúru, tá ma do týždňa umiestnila v prekrásnom prostredí Tirolských Álp.

Starala som sa a dodnes sa starám o teraz už 93 ročnú pani, ktorá už leží, trpiaca Alzheimerom a pohybovými ochoreniami. Jej dcéra Ingeburg, žena v strednom veku, slobodná a bezdetná, telesne postihnutá, chodiaca o barle, žije s nami a dokáže sa o seba napodiv plne postarať. Jej otec, manžel jej mamy zahynul desaťročia dozadu pri

hromadnom nešťastí. Zanechal im 3 penzióny v Tirolsku, o ktoré sa za pomoci svojich bratrancov a susedov dokázali postarať. O peniaze nikdy núdzu

nemali. Ingeburg napriek svojmu telesnému hendikepu dokáže

neuveriteľne skvele menežovať chod penziónov a komunikáciu s hosťami po telefóne. Môj obdiv! Okrem nemčiny rozpráva plynule anglicky, čo som si

všimla z jej telefonátov. Čo dokáže hendikepovaný človek s motiváciou, to by som asi neverila! V tejto rodine mi je naozaj skvele, mám k dispozícii nádhernú hotelovú izbu s veľkou kuchyňou a televíziou. A z okna nádhera

Tirolských Álp, ktorá mi hockedy zoberie dych. Na stravu dostávam 200 eur,

čo mi plnohodnotne stačí. V iných rakúskych rodinách jedia kadečo, a ja si môžem kúpiť, čo sa mi ráči. Po tejto stránke skvelé . Vždy doobeda, keď ešte Ingeburg so svojou matkou spia sa prechádzam alpskou prírodou, ktorá nabíja neopakovateľnou sviežosťou a estetickým zážitkom. Poobede a večer musím byť plne k dispozícii, čo sa týka jedenia starej pani (stravuje sa vegetariánsky), treba ju krmiť, čítam jej z kníh, rozprávame sa,

chodíme s rolátorom, cvičíme končatiny, spomíname na časy dávno minulé. Neponižujem sa, ani

nepovyšujem, snažím sa jednať s nimi na ich „vlnovej“
dĺžke. Musia z vás na západe cítiť istotu a kl'ud, inak si
začnú väčšinou kdečo dovoľovať a mať nevhodné
poznámky. Moja dobrá rada. Volám sa Janka, mám 48
rokov, moja striedačka je Danko a budem vám
rozprávať o Rakúsku,
ako to tam vlastne chodí a čo som všeličo zažila.

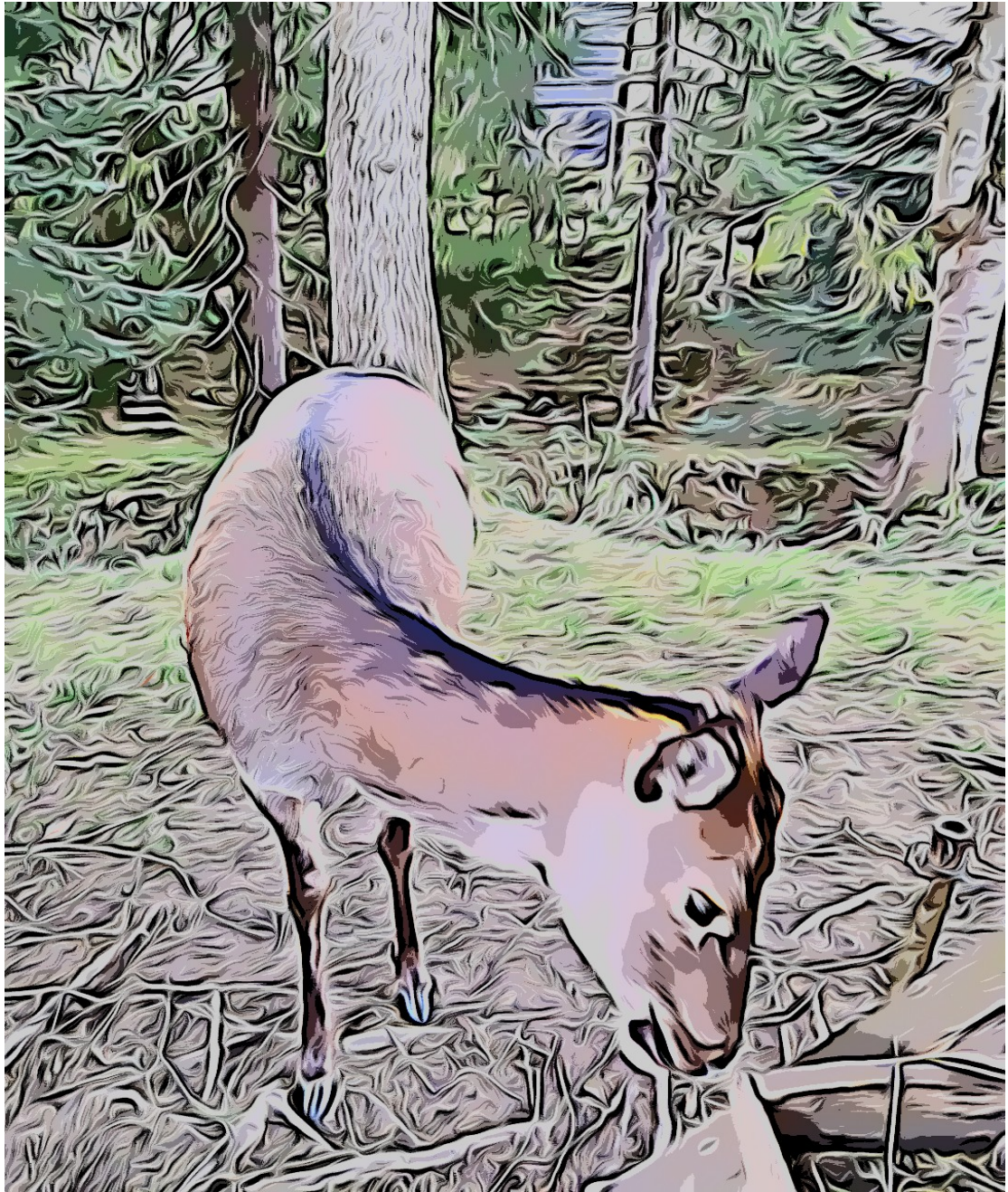
KAPITOLA 3

A je to tu znovu: po dvoch týždňoch, nazvime to dovolenkou, znovu do Rakúska. Znovu „prepnúť“ do druhého z dvoch typov života opatrovatel'ky v Rakúsku. Znovu na dva týždne zanechať výlety, wellness, niektoré druhy športu, svoju rodinu..... Znovu rátať dni, znovu cez videočtet vidieť svojich najbližších, znovu popri pomalom odprevádzaní pacientky tam, odkiaľ už

nebude nikdy návratu, znovu cvičenia pred obrazovkou počítača, televízora, znovu kondičné behy vo voľnom čase, znovu písanie na moje blogy, znovu fotenie naozaj krásnej, úchvatnej alpskej krajiny, znovu diplomatické prepočúvanie polofašistických občasných poznámok, znovu stvárňovanie dokonalej poslucháčky prastarých zaprášených príbehov z čias Adolfa a Stalina. Znovu.. tá druhá strana duálneho života slovenskej opatrovatel'ky v Rakúsku. Napriek tomu viem, kam kráčam. Viem, že zo zarobených peňazí sa môžem posunúť v živote stále niekam d'alej. Raz príde čas, keď môj kufor bude odložený kdesi v pivnici veľmi dlho a ja už do zahraničia nebudem musieť. Tak ako každá práca, aj táto ponúka okrem nevýhod aj výhody.

Niekedy sa mi zdá, že nevýhody prevažujú. Ale to je asi všade vo všetkom takto. Jedna vec je ideálna krása príspevkov ľudí na sociálnych sieťach, kde je

všetko krásne, harmonické, a druhá vec je častokrát krutá realita, ktorú by sme asi ani nechceli vidieť... Pre tých, ktorí ma ešte nepoznajú: volám sa Janka, som opatrovatel'ka v Rakúsku už 8 rokov, moja striedačka je Danko.

KAPITOLA 4

„Jaaaaaanaaaa!!!! “ – ozval sa z prízemia bývalého tirolského penziónu, v ktorom opatrujem 92 ročnú pani s Alzheimerom, čiastočne ochrnutú, prenikavý krik.

„Čo sa stalo?? “ – hovorím si sama pre seba. Akurát som sa vrátila z dopoludňajšej turistiky z neďalekých prekrásnych alpských lúk a svahov.

Nestihla som si ani dojesť obed, ktorý som navarila podľa receptu ešte môjho starého otca, hovädzinu na spôsob soté so zemiakmi. Utekám z prvého poschodia, na ktorom bývam v bývalej hostovskej izbe a samozrejme keďže tu už žiadnych hostí neubytovávajú, mám k dispozícii aj celú priestrannú kuchyňu s umývačkou riadu. „Was ist loss, frau Inge? “ (Stalo sa niečo, pani

Inge?) Dcéra pacientky s úplným kľúdom odvetí: „Gar nichts. Aber meine Mutti braucht aufs Klo. “ (Vôbec nič. Ale moja mamička potrebuje na záchod.)